

Monique de Haan en Klaas Bos zijn de gezinsouders van gezinshuis 't Slothof. Bij hen wonen maximaal vijf kinderen die niet meer bij hun biologische ouders kunnen wonen. In het gezinshuis wordt zoveel mogelijk het leven van een gezin nagebootst.

Een kind het kind-zijn teruggeven

De kinderen zijn naar school, Klaas is naar zijn parttime baan elders. In de rustige woonkamer vertelt Monique: 'Gezinsouder zijn is een baan. Wij zijn professionele opvoeders. Ik ben altijd thuis voor de kinderen, zet de pedagogische lijnen uit. Ook houd ik iedereen die bij een kind betrokken is – voogd, ouders, hulpverleners, school – van alles op de hoogte, en zorg ik voor de wettelijk verplichte rapportages. Kinderen die bij ons komen, hebben vaak al een lange weg in de jeugdzorg afgelegd. Ze hebben zulke problemen dat ze het in een pleeggezin ook niet redden. Het gaat vaak om hechtingsproblemen die al in hun vroege jeugd zijn ontstaan: ze hebben zich altijd onveilig gevoeld, nooit vertrouwen gekregen.'

Wie ben jij?

'Als kinderen hier komen, meestal als ze een jaar of twaalf zijn, staat hun dossier vol met problemen. Er staat niets in over hun karakter, over wat ze kunnen. Wij willen de kinderen vitaliseren. Ons interesseert: wie ben jij? Hoe kunnen we je helpen om jezelf te zijn? Het gaat erom ze het basisgevoel te geven: ik mag er zijn. Zelfvertrouwen. Dan ontstaat er ruimte voor groei. Het gaat stapje voor stapje, je moet ze niet overvragen. Ze geven zelf aan wanneer ze aan de volgende stap toe zijn.'

Monique benadrukt: 'Uit respect voor de

kinderen bouwen we geen emotionele band met ze op. Wij doen de opvoeding, zorgen voor structuur en veiligheid. Natuurlijk is er genegenheid en wordt hier best geknuffeld, maar "houden van" hoort bij de ouders.

Je moet betrouwbaar zijn. Veiligheid, structuur, rust is heel belangrijk. We hebben geen ellenlange discussies over wat wel of niet mag. Onze regels zijn heel gewoon, bijvoorbeeld: dat je een schoon bed hebt, dat je 's morgens samen ontbijt, dat je goedemorgen zegt... Maar voor deze kinderen zijn ze niet gewoon. Die zijn vaak van jongsaf verwaarloosd, mishandeld soms. Het gaat erom een kind het kind-zijn terug te geven. Hier hoeft je je geen zorgen te maken of er wel iets te eten op tafel komt.'

Geen ruzie

In 't Slothof vieren ze kerst zoals de meeste Nederlanders: de kinderen versieren de kerstboom, de familie van Klaas en Monique komt en er wordt lekker gegeten. 'Voor onze kinderen is het heel bijzonder dat alles goed verloopt, dat er geen ruzie komt. We proberen zoveel mogelijk rituelen te herhalen. We schrijven met zijn allen een hele stapel kaarten. Iedereen zet zelf zijn of haar naam erop. Zo hoort iedereen erbij en leren ze om attent te zijn – een kaartje sturen, ook als iemand jarig is. Na twee keer kerst vieren hier, gaan

ze zich erop verheugen: o, dan gaan we weer dit of dat doen. Trouwens: als het kan, gaan de kinderen met kerst naar hun ouders.'

'We voelen ons hier fijn bij. Het geeft veel voldoening. Het is wel een 'way of life'. De kinderen komen op de eerste plaats. We kunnen niet zomaar even weg. Natuurlijk moet ik af en toe tijd voor mezelf opeisen. En twee keer per maand gaan de kinderen een weekend naar huis of naar een gastgezin. Dan hebben wij een weekend voor onszelf.'

De eurovraag

Als ik Monique vraag of iets belangrijks nog niet genoemd is, roept ze: 'Ja, de eurovraag! Lekker eten, vinden we heel belangrijk, net als het klaarmaken van iets lekkers voor iemand. Maar veel kinderen zeurden over het eten. Nu stellen we aan tafel regelmatig een vraag over iets dat in het eten zit: "Wie weet wat dit groene kruid is?" Wie het antwoord weet, krijgt een euro. De kinderen zijn er goede eters door geworden. Ze proeven heel bewust en ze kennen veel ingrediënten. Als ik vraag: "Wil je even een bosje basilicum uit de tuin halen?" dan komt dat in orde.' *

Esther van der Panne

is eindredacteur van Open Deur.

Meer weten? Kijk op www.slothof.com en op www.gezinshuis.com.